

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
10 У 7419/16
Дана 18.01.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Љубом Ергићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ... - ..., ул. ..., чији је пуномоћник Ђорђе Протић, адвокат из Београда, Грачаничка 7, против туженог Градског већа Града Београда, ради поништаја решења број 344-208/16-ГВ од 14.04.2016. године, у правној ствари давања одобрења за обављање делатности ауто - такси превоза, у нејавној седници већа, одржаној дана 18.01.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Секретаријата за саобраћај Градске управе града Београда - Дирекције за јавни превоз IV-08 број 344.01-186/15 од 02.02.2016. године, којим је одбијен захтев тужиоца за издавање одобрења за обављање делатности ауто - такси превоза путника на територији града Београда, због тога што не испуњава услове прописане Одлуком о ауто – такси превозу.

Тужбом поднетом Управном суду дана 10.05.2016. године, допуњеном поднеском од 12.05.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је првостепени орган одбио захтев тужиоца за давање одобрења за обављање делатности ауто - такси превоза путника на територији града Београда, сагласно одредби члана 8. став 1. тачка 8. Одлуке о ауто - такси превозу ("Сл.лист града Београда" бр. 57/13), иако тужилац испуњава све законом прописане услове. Сматра да је одлуком којом је одбијено тражено право због неиспуњења услова из члана 8. тачка 8. наведене одлуке, повређено његово Уставом зајемчено право на рад из члана 60. Устава Републике Србије, којим је прописано да свако има право на слободан избор рада, те да су свима, под једнаким условима, доступна сва радна места. Наводи и

то да прописивање услова – постојање слободног места за такси возило, представља грубо прекорачење члана 36. Закона о превозу у друмском саобраћају, којим је дато овлашћење граду да пропише ближе услове за обављање ауто - такси превоза и члана 20. став 1. тачка 13. Закона о локалној самоуправи, којом град преко својих органа уређује и обезбеђује посебне услове и организацију ауто - такси превоза путника. С тим у вези Закон о превозу у друмском саобраћају не прописује могућност ограничавања броја такси возача, јер би таква законска одредба била супротна Уставу, при чему је и за раније важећу Одлуку о ауто - такси превозу ("Службени лист града Београда", број 12/02, 5/03, 14/04), која је такође прописивала могућност ограничења такси возача на територији града Београда, утврђено да није у сагласности са Уставом и Законом, са образложењем да се не може ограничавати број лица која могу обављати ауто-такси превоз на територији града, јер се тиме ограничава слобода предузетништва (чл. 34. Устава), право на рад, слобода рада и слободан избор занимања (чл. 35 Устава), као и ограничава слободно и под једнаким условима обављање привредне и друге делатности (чл. 57. Устава). Стога тужилац сматра да доношење појединачног управног акта, применом одлуке која је у супротности са важећим законом, представља неправилну примену материјалног права и представља незаконит рад органа управе. Поред наведеног, тужилац указује на то да ни првостепени ни другостепени орган управе ниједним доказом нису поткрепили тврдњу да је на дан подношења захтева тужиоца, постојећи број такси возила на територији града Београда износио 6364. У поднеску примљеном у овом суду дана 12.05.2016. године, тужилац је такође навео да је кабинет председника Владе дана 23.03.2016. године донео "Протокол" којим је одређеном броју лица која поседују оверени препис тог акта Владе омогућио да обављају делатност ауто-такси превоза путника на територији града Београда, иако су њихови захтеви за давање сагласности за упис у такси регистар одбијани из разлога непостојања слободног места за такси возила, односно из истог разлога због кога је тужиоцу ускраћена могућности да се бави овом делатношћу, чиме је по његовом мишљењу, тужилац стављен у неравноправан положај са наведеним лицима. Са напред наведених разлога, у тужби је предложено да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи и у спору пуне јурисдикције усвоји захтев тужиоца на начин како је то наведено у петитуму тужбе или да тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, као и да обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 45.000,00 динара, и то за састав тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 25.000,00 динара, као и на име судских такси за тужбу и одлуку у износу од 20.000,00 динара.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, јер су у спроведеном

поступку поводом захтева тужиоца за давање одобрења за обављање делатности ауто-такси превоза путника на територији града Београда, правилно утврђене одлучне чињенице за примену материјалног права, па је првостепени орган правилно утврдио да тужилац не испуњава услове за обављање делатности ауто-такси превоза путника на територији града Београда, прописане одредбом члана 8. став 1. тачка 8. Одлуке о ауто-такси превозу.

Одредбом члана 36. Закона о превозу у друмском саобраћају ("Службени гласник РС", бр. 46/95 ...31/11), прописано је да општина, град и град Београд, може прописати ближе услове за обављање ауто-такси превоза и у складу са саобраћајно-техничким условима, доноси програм којим дефинише оптимално организовање ауто-такси превоза. Наведени саобраћајно-технички услови дефинишу се у петогодишњем планском периоду, а на основу карактеристика превозних захтева – возњи, које обављају стручне организације. Општина, град и град Београд својом одлуком уређују посебне услове које треба да испуни превозник.

Чланом 6. ст. 1. и 2. Одлуке о ауто-такси превозу („Службени лист града Београда”, бр. 57/13), прописано је да такси превоз могу обављати правна лица и предузетници, чија је претежна делатност ауто-такси превоз путника, који су за обављање те делатности регистровани у Регистру привредних субјеката, у складу са законом којим се уређује регистрација привредних субјеката и који имају одобрење за обављање такси превоза, као и да одобрење издаје надлежна организациона јединица, а према члану 8. став 1. тачка 8. исте одлуке, физичко лице може обављати такси превоз као предузетник ако постоји слободно место за такси возило у складу са програмом из члана 5. став 1. ове одлуке.

Градоначелник града Београда, донео је дана 24.12.2014. године, Програм потреба за ауто-такси превозом у граду Београду за период од 01.01.2015. до 31.12.2019. године, број 34-5315/14-Г („Службени лист града Београда”, бр. 95/2014), којим је у тачки 2. утврђено да је у оквиру планираних потреба града за такси превозом, за наведени период потребно укупно 5.000 такси возила. Тачком 4. наведеног програма, утврђено је да се даје сагласност Секретаријату за саобраћај – Дирекцији за јавни превоз, да преко потребног броја такси возила из тачке 2. овог програма, изда сагласност лицима који испуњавају услове у складу са Одлуком Уставног суда, I У. број 53/04 („Службени гласник РС”, бр. 90/05).

Код оваквог стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, јер је првостепено решење донето правилном применом одредбе члана 6. и 8. Одлуке о ауто-такси превозу, а сходно Програму потреба за ауто-такси превозом у граду Београду за период од 01.01.2015. до 31.12.2019. године, којим је у оквиру планираних потреба за такси превозом утврђено да је за наведени период потребно 5.000 такси возила.

Ово стога што је у конкретном случају, увидом у списе предмета тужени орган несумњиво утврдио да је у време подношења захтева тужиоца за издавање сагласности о испуњености услова за обављање делатности ауто-такси превоза за физичко лице дана 21.12.2015. године, под бројем IV-08 број 344.01-186/15, постојећи број такси возила на дан подношења захтева износио 6364, док је Програмом потреба за ауто-такси превозом у граду Београду за период од 2015. - 2019. године, предвиђено 5.000 такси возила, те је тужени орган правилном применом цитираних одредби закона и одлуке, одбио захтев тужиоца за давање одобрења за обављање делатности ауто-такси

превоза путника на територији града Београда. Тужени орган је правилно нашао да се у конкретном случају не може применити ни тачка 4. Програма потреба за ауто-такси превозом у граду Београду за наведени период, према којој се даје сагласност Секретаријату за саобраћај - Дирекцији за јавни превоз да, преко потребног броја такси возила (5000), изда сагласност лицима која испуњавају услове у складу са Одлуком Уставног суда Републике Србије I У.бр.53/04. Ово стога што је тужени орган правилно нашао да тужилац не испуњава наведене услове, с обзиром да је захтев за издавање сагласности о испуњености услова за обављање делатности такси превоза за физичко лице, поднео дана 21.12.2015. године. По оцени Управног суда, како је тужени орган правилно утврдио да тужилац не испуњава један од услова који су предвиђени чланом 8. став 1. тачка 8. Одлуке о ауто-такси превозу, то је тужени орган правилно навео, да у смислу члана 14. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), није ценио постојање и осталих услова предвиђених чланом 8. наведене одлуке.

Управни суд је ценио наводе тужбе, па налази да нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер се овим наводима указује на несагласност одлуке, као општег акта, са Уставом и законом, што не може бити предмет оцене у овом управном спору, у коме се одлучује о законитости појединачног акта, већ може бити предмет оцене пред Уставним судом, по поднетој иницијативи за оцену сагласности конкретног општег акта са Уставом и законом. С тим у вези није од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења ни позивање тужиоца на Одлуку Уставног суда Србије, IУ.бр.53/04 („Службени гласник РС“, бр. 90/05), којом је утврђено да одредбе члана 6. став 1. тачка 7. и члана 11. став 4. Одлуке о ауто-такси превозу („Службени лист града Београда“, бр. 12/02...5/03 и 14/04), као и одредба тачке 3. Плана потреба за ауто-такси превозом у граду Београду у 2005. години („Службени лист града Београда“, бр. 38/04) нису у сагласности са Уставом и законом. Наведена одлука Уставног суда односи се само на лица о чијем захтеву је одлучивано применом наведене одлуке града Београда, за које је наведеном одлуком Уставног суда утврђено да нису у сагласности са Уставом и законом, а не и на тужиоца о чијем захтеву је одлучивано применом одлуке за чије одредбе није утврђено да нису у сагласности са Уставом и законом, а о чему су дати правилни разлози у оспореном решењу. Такође, по оцени овог суда, неосновано се наводима тужбе указује на то да ни првостепени ни другостепени орган управе ниједним доказом нису поткрепили тврдњу да је на дан подношења захтева тужиоца, постојећи број такси возила на територији града Београда износио 6364. Ово стога што из прегледа стања у бази ИС такси службе Секретаријата за саобраћај – Сектора за ауто-такси превоз, које се налази у списима предмета, произлази да је на дан 21.12.2015. године, као дана подношења захтева тужиоца, постојећи број такси возила на дан подношења захтева износио 6364. Суд је такође ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да су они без значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, имајући у виду утврђено чињенично стање, на које је правилно примењено материјално право.

У погледу захтева тужиоца, којим се предлаже да суд, у спору пуне јурисдикције, донесе одлуку у овој управној ствари, суд налази да нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима. Ово из разлога што је претпоставка за доношење пресуде у спору пуне јурисдикције да оспорени управни акт треба поништити, а што у конкретној ситуацији није случај.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09).

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, а имајући у виду успех тужиоца у овој правној ствари, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, суд је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 18.01.2017. године, 10 У 7419/16

Записничар
Љубо Ергић,с.р.

Председник већа - судија
др Јадранка Ињац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИО/РР